

کارگران در صحنه اند، غایب بزرگ طبقه ی کارگر است

پارسانیک جو

جنبش سیاسی مردم در دو ماهه ی اخیر، با خلق و فعال کردن سپهر سیاست و بسط و تعمیق روزافزون خواسته های سیاسی، زمینه ساز شکل گیری چشم انداز های متنوعی شده است. از این رو هر گزایشی می کوشد تا با طرح افکنی های سیاسی- طبقاتی خود، سمت و سوی جنبش سیاسی مردم را متعین کند. در نتیجه از این پس، بیش از گذشته ما شاهد رویارویی و صف بندی گرایش های سیاسی- طبقاتی موجود در جنبش سیاسی مردم خواهیم بود. یکی از نیروها و گرایش هایی که می کوشند، جنبش سیاسی مردم را هر چه بیشتر تعمیق بخشیده و با فراتر رفتن از چشم انداز اصلاح نظام حاکم، کل نظام حاکم را بزیر کشند، نیروها و گرایش های چپ و کارگری اند. اینان نه فقط در پی تعمیق و گسترش جنبش و بزیر کشیدن نظام حاکم اند، بل در پی تأمین هژمونی طبقه ی کارگر و خیز برداشتن برای فراتر رفتن از نظم سرمایه اند. اینان بدرستی در نقد گرایش هایی که می کوشند جنبش سیاسی مردم را جنبش طبقه ی متوسط مدرن معرفی نمایند، از حضور کارگران و زحمت کشان در جنبش موجود سخن می گویند. به باور من حتا به اعتبار درکی گسترده از مفهوم کارگر، بخش زیادی از اقلاری که امروزه به عنوان طبقه ی متوسط مدرن معرفی می نمایند، یعنی اقلاری چون معلمان، پرستاران، پزشکان، کارمندان و... را باید بخشی از کارگران محسوب کرد. در نتیجه به هیچ وجه نمی توان از غیاب کارگران در جنبش سیاسی موجود سخن گفت. اما به باور من، ضمن پذیرش این حقیقت که کارگران در صحنه اند، باید به این حقیقت نیز اعتراف کرد که طبقه ی کارگر غایب بزرگ صحنه است. حضور کارگران در سپهر سیاست آن گاه تعیین کننده است که کارگران نه انفرادی و توده ای، بل به مثابه یک طبقه و یک گرایش مستقل و سازمان یافته در جنبش حضور داشته باشند. کارگران آن گاه به یک طبقه

تبدیل می شوند که نه فقط در یک کارخانه و یک محل، بل سراسری، نه فقط علیه بورژوا، بل علیه کل بورژوا و دولت بورژوایی و شرایط بورژوایی تولید به مبارزه پردازند. در چنین شرایطی است که پیکار طبقاتی کارگران به پیکاری سیاسی تبدیل می شود، و توده ی کارگر به طبقه ی کارگر تبدیل می شود. کارگران ایران هم اکنون پراکنده و سازمان نیافته هستند، پیکار آن ها هنوز کم و بیش محصور در کارخانه و علیه بورژواست. در نتیجه حضور انفرادی و توده ای کارگران تا به امروز در جنبش کنونی، به هیچ وجه نباید به معنای حضور طبقه ی کارگر تلقی شود. به باور من اما چنان چه جنبش سیاسی مردم، توسط اصلاح طلبان به سازش و یا توسط جناح حاکم به تسلیم کشانده نشود؛ نیروهای چپ و کارگری می توانند با تداوم و تعمیق جنبش کنونی، فرصتی خلق کنند که کارگران بر بستر آن به سازمان یابی نیروی خود پرداخته و با ابزار و اشکال ویژه و گوناگون مبارزه ی خود، در قامت یک طبقه، جنبش سیاسی کنونی را به جنبشی انقلابی و کارگری تبدیل کنند.

[/http://payanekar.blogspot.com](http://payanekar.blogspot.com)